

Priesterības spēks

Prezidents Tomass S. Monsons

Es ilgi lūdzu un studēju par to, ko es šovakar varētu teikt. Es nevēlos aizvainot kādu. Es domāju: „Kādi mums ir izaicinājumi? Ar ko es katru dienu nodarbojos, kas man dažkārt naktī liek raudāt?” Es domāju, ka es šovakar centīšos runāt par dažiem no šiem izaicinājumiem. Daži no tiem attieksies uz jaunajiem vīriešiem. Daži attieksies uz tiem, kuri ir pusmūžā. Daži attieksies uz tiem, kuri ir nedaudz virs pusmūža. Mēs nerunājam par lielu vecumu.

Un tā es vienkārši vēlos sākt, sakot, ka tas ir labi, ka mēs esam bijuši kopā šovakar. Mēs esam dzirdējuši brīnišķīgus un savlaicīgus vēstījumus par Dieva priesterību. Es līdž ar jums esmu ticis pacilāts un iedvesmots.

Šovakar es vēlos runāt par jautājumiem, kas pēdējā laikā ir daudz nodarbinājuši manu prātu un ar kuriem es jūtos iedvesmots dalīties ar jums. Tā vai citādi tie visi ir saistīti ar personīgo cienīgumu, kas nepieciešams, lai saņemtu un pielietotu priesterības svēto spēku, kuru mēs turam.

Ļaujiet man sākt, citējot jums no Mācības un Derību 121. nodaļas:

„Priesterības tiesības ir nesaraujami saistītas ar debesu spēkiem, un ... debesu spēki nevar tikt pārvaldīti vai vadīti savādāk kā tikai uz taisnīguma principiem.

Ka tās mums var tikt piešķirtas, tā ir tiesa; bet, kad mēs cenšamies apslēpt savus grēkus vai apmierināt savu lepnību, savu tukšo godkāri, vai kontrolēt, pārvaldīt vai piespiest cilvēku bērnu dvēseles jebkurā netaisnīguma pakāpē, lūk, debesis attālinās; Tā Kunga Gars tiek apbēdināts; un kad tas ir prom, āmen tā cilvēka priesterībai vai pilnvarām.”¹

Brāļi, tas ir negrozāms Tā Kunga vārds attiecībā uz Viņa dievišķajām pilnvarām. Mums nevar būt nekādu šaubu par pienākumu, ko tas uzliek katram no mums, kurš nes Dieva priesterību.

Mēs esam nākuši uz Zemes nemierīgos laikos. Ļaužu masu tikumības standarti ir pakāpeniski noslīdējuši uz „gandrīz visatļautības” pozīciju.

Es esmu dzīvojis pietiekami ilgi, lai būtu liecinieks sabiedrības morāles pārvērtībām. Ja reiz Baznīcas standarti un sabiedrības standarti lielākoties bija līdzīgi, tad tagad starp tiem ir dziļa aiza, kas kļūst arvien plašāka.

Daudzas filmas un televīzijas šovi attēlo uzvedību, kas ir pilnīgā pretstatā Dieva likumiem. Nepakļaujiet sevi apslēptajai un atklātajai neķītrībai, kas tur tik bieži ir ietverta. Daudzu mūsdienu dziesmu vārdi pieder pie tādas pat kategorijas. Gānīšanās, kas mūsdienās ir tik izplatīta, ne tik senā pagātnē netiktu pieļauta. Diemžēl Tā Kunga vārds tiek nelietīgi valkāts atkal un atkal. Atcerēsimies bausli — vienu no desmit — ko Tas Kungs atklāja Mozum Sinaja kalnā: „Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu nelietīgi valkāt, jo Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa Vārdu nelietīgi valkā.”² Man žēl, ja kāds no mums tiek pakļauts rupjai valodai, es jūs lūdzu to nelietot. Es jūs lūdzu neteikt un nedarīt neko, ar ko jūs nevarat lepoties.

Pilnīgi norobežojieties no pornogrāfijas. Neļaujiet sev to jebkad skatīties. Ir pierādījies, ka tā ir atkarība, kuru ir ārkārtīgi grūti pārvarēt. Izvairieties no alkohola un tabakas, un jebkādam narkotikām, kā arī atkarībām, kuras jums būs grūti pieveikt.

Kas jūs aizsargās no apkārt esošā grēka un ļaunuma? Es apgalvoju, ka stipra liecība par mūsu Glābēju un par Viņa evaņģēliju jums palīdzēs sasniegt drošību. Ja jūs neesat izlasījuši Mormona Grāmatu, lasiet to. Es jums nelikšu pacelt rokas. Ja jūs lasīsiet ar lūgšanu un ar patiesu vēlēšanos uzzināt patiesību, Svētais Gars atklās jums tās patiesumu. Ja tā ir patiesa — un tā ir — tad Džozefs Smits bija pravietis, kurš redzēja Dievu Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu. Baznīca ir

patiesa. Ja jums vēl nav liecības par šo, dariet visu nepieciešamo, lai to iegūtu. Nepieciešams, lai jums pašiem būtu sava liecība, jo citu cilvēku liecības jums palīdzēs tikai ierobežotu laiku. Kad liecība ir iegūta, to nepieciešams uzturēt vitālu un dzīvu caur paklausību Dieva baušļiem un regulārām lūgšanām, un Rakstu studēšanu. Apmeklējiet baznīcu. Jūs, jaunie vīrieši, apmeklējiet semināru un institūtu, ja tas jums ir pieejams.

Ja jūsu dzīvē kaut kas ir ačgārni, jums ir veids, kā to mainīt. Pārtrauciet jebkādu netaisnību. Runājiet ar savu bīskapu. Lai kāda būtu problēma, to var atrisināt caur atbilstošu grēku nožēlošanu. Jūs varat atkal kļūt tīri. Tas Kungs teica, runājot par tiem, kuri nožēlo grēkus: „Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs,”³ „un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu.”⁴

Cilvēces Glābējs Sevi raksturoja kā tādu, kurš ir pasaulē, taču nav no pasaules.⁵ Arī mēs varam būt pasaulē, bet nebūt no pasaules, noraidot maldīgus priekšstatus un maldīgas mācības un paliekot uzticīgi tam, ko Dievs ir pavēlējis.

Pēdējā laikā es esmu daudz domājis par jums, jaunie vīrieši, kuri esat precību vecumā, bet neesat sajutuši, ka tas būtu jādara. Es redzu pievilcīgas, jaunas dāmas, kuras vēlas apprecēties un veidot ģimeni, un tomēr viņu iespējas ir ierobežotas, jo tik daudzi jaunie vīrieši atliek laulības.

Tas nav nekas jauns. Par šo jautājumu daudz ir izteikušies iepriekšējie Baznīcas prezidenti. Es dalīšos ar jums tikai vienā vai divos viņu padomos.

Prezidents Harolds B. Lī teica: „Mēs kā priesterības nesēji neveicam savu pienākumu, ja mēs esam pārsnieguši precību vecumu un atturam sevi no godājamās laulības ar šīm jaukajām sievietēm.”⁶

Prezidents Gordons B. Hinklijs teica: „Mana sirds sniedzas pie ... mūsu neprecētajām māsām, kuras ilgojas pēc laulības, un šķiet, ka nevar to īstenot. Man ir daudz mazāka līdzjūtība pret jauniem vīriešiem, kuriem atbilstoši mūsu sabiedrības paražām ir privilēģija uzņemties iniciatīvu šajos jautājumos, taču tik daudzos gadījumos viņi to neizmanto.”⁷

Es saprotu, ka ir daudz iemeslu, kāpēc jūs vilcināties laulāties. Ja jūs raizējaties par sievas un ģimenes finansiālu nodrošināšanu, es vēlos jūs pārliecināt, ka tas nav nekāds kauns, ja pārim ir jātaupa. Parasti šādos izaicinošos laikos jūs kļūstat tuvāki, mācoties upurēt un pieņemt grūtus lēmumus. Iespējams, jūs baidāties izdarīt nepareizu izvēli. Šajā sakarā es saku, ka jums ir jāizrāda ticība. Atrodiet kādu, ar ko jūs varat būt saderīgi. Apzinieties, ka jūs nespēsīt paredzēt visas grūtības, kas varētu rasties, taču esiet droši, ka gandrīz visu var pārvarēt, ja jūs esat atjautīgi un apņēmīgie izveidot veiksmīgu laulību.

Iespējams, ka jums — kā neprecētajiem — ir par daudz izpriecu, dodoties izšķērdīgos atvaļinājumos, pērkot dārgas mašīnas un mantas, un vienkārši baudot bezrūpīgu dzīvi ar saviem draugiem. Es esmu sastapis jūs grupās, darot kaut ko kopā, un es atzīstu, ka esmu brīnījies, kāpēc jums nav satikšanos ar jaunām dāmām.

Brāļi, pienāk brīdis, kad ir laiks nopietni domāt par laulību un meklēt cilvēku, ar kuru jūs vēlētos kopā pavadīt mūžību. Ja jūs veicat gudru izvēli un ja jūs esat apņēmīgie gūt sekmes savā laulībā, nekas cits šajā dzīvē jums nesniegs lielāku laimi.

Kad jūs precēsities, brāļi, jūs vēlēsities precēties Tā Kunga namā. Jums, kuri turat priesterību, nevajadzētu būt nevienai citai izvēlei. Esiet uzmanīgi, lai jūs neiznīcinātu savas tiesības uz tādu laulību. Jūs varat izrādīt piedienīgus uzmanības apliecinājumus, tajā pat laikā lieliski pavadot laiku.

Tagad, brāļi, es pievēršos citai tēmai, par ko es sajutu iedvesmu jūs uzrunāt. Trīs gadu laikā, kopš es esmu atbalstīts par Baznīcas prezidentu, es domāju, ka mana bēdīgākā un nepatīkamākā atbildība ir iknedēļas nodarbošanās ar saistīšanu atcelšanu. Katra no tām sākās ar priecīgu laulību

Tā Kunga namā, kur mīlošs pāris kopā uzsāka jaunu dzīvi un grasījās viens ar otru kopā pavadīt mūžības atlikušo daļu. Un tad pagāja mēneši un gadi, un viena vai otra iemesla dēļ mīlestība izdzisa. Tas varēja būt finansiālu problēmu, saziņas trūkuma, neapvaldītu dusmu, radu iejaukšanās vai grēka dēļ. Iespējamo iemeslu ir daudz. Vairumā gadījumu šķiršanās nav vēlams iznākums.

Vairākums pieprasījumu pēc saistīšanu atcelšanas nāk no sievietēm, kuras izmisīgi centušās saglabāt laulību, taču galu galā nespēja atrisināt problēmas.

Izvēlieties dzīvesbiedru rūpīgi un ar lūgšanu; un, kad jūs esat precējušies, esiet pilnīgi uzticīgi viens otram. Ļoti vērtīgs padoms ir ietverts nelielā, ierāmētā plāksnītē, ko es redzēju tēvoča un tantes mājās. Tajā teikts: „Izvēlies savu mīlestību un mīli savu izvēli.” Šajos dažos vārdos ietverta liela gudrība. Uzticība laulībā ir absolūti būtiska.

Jūsu sieva ir jums līdzvērtīga. Laulībā neviens no partneriem nav ne pārāks, ne zemāks par otru. Jūs ejat līdzās viens otram kā Dieva dēls un meita. Viņu nedrīkst pazemot vai aizvainot, bet viņu ir jāciena un jāmīl. Prezidents Gordons B. Hinklijs teica: „Ikviens vīrietis šajā Baznīcā, kurš īsteno netaisnīgu valdīšanu pār [savu sievu], nav cienīgs nest priesterību. Lai arī viņš ir ticis ordinēts, debesis attālināsies, Tā Kunga Gars būs apbēdināts un tās būs beigas tā cilvēka priesterības pilnvarām.”⁸

Prezidents Hovards V. Hanters par laulību teica: „Būt laimīgi un veiksmīgi precētam parasti nav tik daudz atkarīgs no pareizā cilvēka apprecēšanas, kā *pašam būt pareizam cilvēkam*.” Man tas patīk. „Apzinātas pūles pilnībā darīt savu daļu ir pats svarīgākais elements, kas dod panākumus.”⁹

Pirms daudziem gadiem bīskapijā, kurā es prezidēju kā bīskaps, dzīvoja kāds pāris, kuram bieži bija ļoti nopietnas, kaismīgas nesaskaņas, tas ir, īstas nesaskaņas. Abi bija pārliecināti par savu pozīciju. Neviens no viņiem nepiekāpās. Kad viņi nestrīdējās, viņi saglabāja to, ko es saucu par „nemierīgu pamieru”.

Reiz plkst. 2:00 no rīta es saņēmu zvanu no šī pāra. Viņi vēlējās ar mani runāt, un viņi vēlējās runāt tieši tad. Es izkāpu no gultas, apģērbos un devos uz viņu mājām. Viņi sēdēja katrs savā istabas pusē, nesarunājoties viens ar otru. Sieva sazinājās ar savu vīru, runājot ar mani. Vīrs atbildēja sievai, runājot ar mani. Es nodomāju: „Kā gan lai mēs savienojam šādu pāri?”

Es lūdzu pēc iedvesmas, un man prātā ienāca doma uzdot viņiem jautājumu. Es teicu: „Cik ilgs laiks ir pagājis, kopš jūs esat bijuši templī un bijuši liecinieki tempļa saistīšanai?” Viņi atzina, ka bija pagājis ļoti ilgs laiks. Citādā ziņā viņi bija cienīgi cilvēki, kuriem bija tempļa rekomendācijas un kuri devās uz templi un veica priekšrakstu darbu citu labā.

Es viņiem jautāju: „Vai jūs atnāksiet ar mani uz templi trešdien plkst. 8:00 no rīta? Mēs tur redzēsīm laulības ceremoniju.”

Abi vienlaikus viņi jautāja: „Kuru cilvēku ceremoniju?”

Es atbildēju: „Es nezinu. Tas būs kāds pāris, kurš laulāsies tajā rītā.”

Nākamajā trešdienā norunātajā laikā mēs tikāmies Soltleika Templī. Trijatā mēs iegājām vienā no skaistajām saistīšanas telpām, nevienu tur nepazīstot, izņemot elderu Elreju L. Kristiansenu, toreizējo Divpadsmi kvoruma asistentu, kas tajā laikā bija augstākā pilnvarotā amats. Elderam Kristiansenam tajā rītā bija jāveic saistīšanas ceremonija kādai līgavai un līgavainim. Es esmu pārliecināts, ka līgava un viņas ģimene padomāja: „Tie noteikti ir līgavaiņa draugi,” un ka līgavaiņa ģimene padomāja: „Tie noteikti ir līgavas draugi.” Mans pāris tika nosēdināts aptuveni divu pēdu (0,6 m) atstatumā viens no otra uz maza soliņa.

Elders Kristiansens sāka dot padomus pārim, kurš tika laulāts, un viņš to darīja lieliski. Viņš

minēja, kā vīram vajadzētu mīlēt savu sievu, ka viņam vajadzētu izturēties pret viņu ar cieņu un laipnību, godājot viņu kā mājas sirdi. Tad viņš uzrunāja līgavu par to, kā viņai vajadzētu godāt savu vīru kā ģimenes galvu un atbalstīt viņu visos veidos.

Es pamanīju, kad elders Kristiansens uzrunāja līgavu un līgavaini, mans pāris pavirzījās viens otram tuvāk. Drīz viņi sēdēja viens otram blakus. Mani iepriecināja tas, ka viņi abi bija pavirzījušies viens otram tuvāk apmēram vienā laikā. Ceremonijas beigās mans pāris sēdēja viens otram tik tuvu, it kā *viņi* būtu jaunlaulātie. Viņi abi smaidīja.

Mēs tajā dienā devāmies prom no tempļa, un neviens nekad neuzzināja, kas mēs bijām vai kādēļ mēs atnācām, taču mani draugi bija sadevušies rokās, kad viņi izgāja pa tempļa parādes durvīm. Viņu atšķirības bija noliktas malā. Man nebija nekas jāsaka. Saprotiet, viņi bija atcerējušies savu kāzu dienu un derības, ko viņi bija noslēguši Dieva namā. Viņi bija apņēmušies sākt atkal un šoreiz pielikt lielākas pūles.

Ja kādam no jums ir grūtības jūsu laulībā, es jūs mudinu darīt visu, ko jūs varat, lai veiktu jebkurus nepieciešamos labojumus, lai jūs varētu būt tik laimīgi, kādi jūs bijāt savas laulības sākumā. Mēs, kuri tiekam laulāti Tā Kunga namā, to darām uz laiku un uz visu mūžību, un mums jāpieliek nepieciešamās pūles, lai to īstenotu. Es saprotu, ka ir gadījumi, kad laulības nevar izglābt, taču es esmu drošs, ka lielākoties tās var un tās vajadzētu izglābt. Neļaujiet savai laulībai nonākt līdz tam, ka tā būtu briesmās.

Prezidents Hinklijs mācīja, ka tas ir atkarīgs no katra, kurš tur Dieva priesterību, — disciplinēt sevi tā, lai mēs stāvētu augstāk par pasaules ceļiem. Ir būtiski, lai mēs būtu godājami un pieklājīgi vīri. Mūsu rīcībai jābūt nevainojamai.

Vārdi, ko mēs runājam, tas, kā mēs izturamies pret citiem, un tas, kā mēs dzīvojam, ietekmēs mūsu priesterības efektivitāti.

Priesterības dāvana ir nenovērtējama. Tajā ietvertas pilnvaras rīkoties kā Dieva kalpiem, kalpot slimajiem, svētīt mūsu ģimenes un svētīt arī citus cilvēkus. Tās pilnvaras var sniegties aiz nāves priekšvara, pat mūžībās. Visā pasaulē nav nekā, ar ko varētu to salīdzināt. Sargājiet to, glabājiet to kā dārgumu un dzīvojiet tās cienīgi.¹⁰

Mani dārgie brāļi, lai taisnīgums vada katru mūsu soli ceļojumā pa dzīvi. Šodien un mūžīgi kaut mēs varētu būt dievišķā priesterības spēka cienīgi saņēmēji. Kaut tā svētītu mūsu dzīvi, un kaut mēs izmantotu to, lai svētītu citu cilvēku dzīvi, kā to darīja Viņš, kurš dzīvoja un nomira par mums — Jēzus Kristus, mūsu Kungs un Glābējs. Šī ir mana lūgšana Viņa svētītajā Vārdā, Viņa svētajā Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Mācība un Derības 121:36, 37.
2. 2. Mozus 20:7.
3. Jesajas 1:18.
4. Mācība un Derības 58:42.
5. Skat. Jāņa 17:14; Mācība un Derības 49:5.
6. „President Harold B. Lee’s General Priesthood Address,” *Ensign*, 1974. g. janv., 100. lpp.
7. Gordon B. Hinckley, „What God Hath Joined Together,” *Ensign*, 1991. g. maijs, 71. lpp.
8. Gordon B. Hinckley, „Personal Worthiness to Exercise the Priesthood,” *Liahona*, 2002. g. jūl., 60. lpp.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997), 130. lpp.
10. Skat. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, 2002. g. jūl., 58.–61. lpp.